

Sygn. akt I C 2001/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Wojciech Modrzyński

Ławnicy : -----

Protokolant: st. sekr. sądowy Monika Falkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2016 r. w Toruniu

sprawy z powództwa J. M.

przeciwko (...) S.A. w S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powódki J. M. kwotę 120.000zł (sto dwadzieścia tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 15 kwietnia 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 4.926,30zł (cztery tysiące dziewięćset dwadzieścia sześć złotych 30/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
4. nakazuje zwrócić powódce ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Toruniu kwotę 506,91zł (pięćset sześć złotych 91/100) tytułem zwrotu niewykorzystanej zaliczki.

Wojciech Modrzyński

IC 2001/15

UZASADNIENIE

Do Sądu Okręgowego w Toruniu wpłynął pozew J. M. przeciwko (...) S.A. w S. o zapłatę kwoty 300.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powódki wskazał, iż w skutek wypadku komunikacyjnego, który wydarzył się dnia (...) w S. zginął jej jedyny syn K. M. (1). K. M. (1) był pasażerem samochodu osobowego marki F. (...), którego kierujący – sprawca zdarzenia posiadał obowiązkowe ubezpieczenie OC w pozwanym towarzystwie. Sprawca wypadku został oskarżony o nieumyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a następnie wyrokiem karnym z dnia 17.02.2015r w sprawie sygn. akt VIIIK 1733/14 został uznany za winnego powyższego zdarzenia i skazany na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat.

Na wniosek powódki wszczęte zostało postępowanie likwidacyjne. Powódka w tym postępowaniu zgłosiła pozwanemu szkodę, domagając się zapłaty kwoty 500.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Pozwany zaproponował powódce zadośćuczynienie w kwocie 50.000 zł, jednak do tej pory wypłacił jedynie 35.000zł. W ocenie pełnomocnika powódki powyższa kwota jest zbyt niska i nie uwzględnia rzeczywistych cierpień powódki po stracie syna. Pełnomocnik powódki swe roszczenia oparła na przepisie art. 446§4 k.c. Podkreśliła, że K. M. (1) był jej jedynym synem, w chwili śmierci miał zaledwie 18 lat. Był bardzo zżyty z powódką, z którą łączyła go szczególna więź. Pełnomocnik powódki wskazał, iż data dochodzenia odsetek od żądanej kwoty wynika z decyzji ubezpieczyciela, który decyzją z tego dnia uznał roszczenia pozwanej w części i wypłacił zadośćuczynienie we wskazanej wyżej wysokości.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. Pozwany przyznał, iż ubezpieczał sprawcę szkody w ramach obowiązkowego ubezpieczenia OC pojazdów mechanicznych. Pozwany nie kwestionował okoliczności wypadku, ani zasad swojej odpowiedzialności za jego następstwa. Pełnomocnik pozwanego potwierdził także, iż w postępowaniu likwidacyjnym wypłacono powódce 35.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia.

W ocenie pełnomocnika pozwanego dochodzone w pozwie roszczenie (300.000 zł) jest jednak zawyżone i rażąco wygórowane. Ustalając wysokość należnego powódce zadośćuczynienia w kwocie 35.000 zł ubezpieczyciel wziął pod uwagę całokształt okoliczności, w tym rozmiar doznanych przez powódkę cierpień, ich charakter, trwałość i intensywność. W ocenie pełnomocnika pozwanego utrwalony w orzecznictwie pogląd wskazuje, iż kwota zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach i być dostosowana do aktualnych stosunków majątkowych w społeczeństwie. Stąd też ustalając wysokość należnego zadośćuczynienia pozwany wziął pod uwagę obecnie istniejące warunki ekonomiczne i przeciętny poziom życia społeczeństwa.

Na rozprawie strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 12 czerwca 2014r K. M. (1) wybrał się wraz z kolegą M. K. i dwoma koleżankami nad jezioro. Wszyscy pojechali samochodem M. K. F. (...) i to właśnie on kierował samochodem. W S. doszło do wypadku drogowego. Kierujący pojazdem, M. K. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że w wyniku niedostosowania prędkości pojazdu do warunków drogowych zjechał na przeciwny pas ruchu i zderzył się czołowo z prawidłowo jadącym z przeciwna samochodem S. (...). W wyniku wypadku K. M. (1) doznał najcięższych obrażeń. Został on przetransportowany do szpitala w T.. O zdarzeniu telefonicznie zostali powiadomieni rodzice K., którzy natychmiast udali się do szpitala. W Szpitalu okazało się, iż z uwagi na awarię jednego z urządzeń niezbędnych do diagnozy obrażeń K. M. (1) został on przewieziony do innej placówki. Gdy powódka z mężem dotarła do właściwego szpitala na korytarzu przez dłuższy okres czasu oczekiwała na informację o stanie syna. K. M. (1) od chwili zdarzenia był nieprzytomny. Po dłuższej chwili lekarz powiadomił powódkę i jej męża, iż na skutek obrażeń ciała powstałych w wyniku wypadku K. M. (1) zmarł.

Wyrokiem z dnia 17 lutego 2015r Sąd Rejonowy w T.w sprawie sygn. akt VIII K 1733/14 uznał winnym M. K. popełnienia czynu z art. 177 § 1 i § 2 k.k. i za to wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym wykonanie orzeczonej kary zawiesił warunkowo na 5-cio letni okres próby. Równocześnie w wyroku Sąd zobowiązał także M. K. do zapłaty na rzecz J. M. – matki zmarłego kwoty 5.000zł. tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Dowód: wyrok SR w Toruniu z 17.02.2015r w sprawie IIK 1733/14 akta szkody na płycie k-

zeznanie świadka K. M. (2) złożone 3.02.2016r, 01:09:54, k-74

zeznanie świadka M. S. złożone 3.02.2016r, 00:54:43, k-73

zeznanie świadka V. J. złożone 3.02.2016r, 01:28:13, k-74v

zeznanie powódki złożone 23.11.2016r, 00:03:46, k-145

W chwili wypadku pojazd sprawcy był objęty umową obowiązkowego ubezpieczenia OC w pozwanym (...) S.A. w S.. Zmarły K. M. (1) w chwili śmierci miał 18 lat. Był synem K. M. (2) i J. M.. Miał jedną starszą o trzy lata siostrę - D. M.. W chwili śmierci zmarły K. M. (1) mieszkał wraz z rodzicami i siostrą w domu jednorodzinnym położonym w T. przy ul. (...). K. M. (1) uczył się w technikum w zawodzie architekt krajobrazu. W przyszłości planował studia w tym kierunku. Chciał już po zakończeniu szkoły średniej założyć firmę zajmującą się przygotowaniem aranżacji ogrodów i terenów zielonych i rozpocząć studia zaoczne.

Dowód: zeznanie świadka D. M. złożone 3.02.2016r, 00:10:02, k-71

zeznanie świadka Ł. M. złożone 3.02.2016r, 00:41:50, k-73

zeznanie świadka K. M. (2) złożone 3.02.2016r, 01:09:54, k-74

zeznanie świadka M. S. złożone 3.02.2016r, 00:54:43, k-73

zeznanie powódki złożone 23.11.2016r, 00:03:46, k-145

Ojciec zmarłego pracował jako pracownik budowlany. Często pracował w delegacjach, co oznaczało, iż przez większość tygodnia przebywał poza domem. J. M. zajmowała się domem. Małżonkowie J. i K. M. (2) są dobrym małżeństwem. Prowadzili ożywione życie towarzyskie, utrzymywali bliskie więzi rodzinne, szczególnie z rodzicami i siostrami powódki. Członkowie rodziny wspólnie spędzali wakacje. Również w święta i inne uroczystości byli razem. Chętnie uwieczniali wspólne chwile na zdjęciach, które dziś są dla powódki bliską pamiątką. Zmarły K. M. (1) był bardzo silnie związany z matką i pod nieobecność ojca starał się jej we wszystkim pomagać. Uważał, iż w takiej sytuacji na nim spoczywa obowiązek bycia głową rodziny i chętnie podejmował się wszelkich „męskich” zajęć w domu. K. M. (1) pilnował pieca Co w okresie zimowym, zajmował się ogrodem, odśnieżaniem posesji, pomagał przynosić ciężkie zakupy matce itp. Często pomagał także ojcu we wszystkich pracach domowych i w ogrodzie, pomagał w pracach w ogrodzie u swoich dziadków. Razem z ojcem chodził oglądać mecze żużlowe i wspólnie trenował z ojcem na siłowni.

Dowód: zeznanie świadka D. M. złożone 3.02.2016r, 00:10:02, k-71

zeznanie świadka K. M. (2) złożone 3.02.2016r, 01:09:54, k-74

zeznanie świadka V. J. złożone 3.02.2016r, 01:28:13, k-74v

zeznanie powódki złożone 23.11.2016r, 00:03:46, k-145

W szkole uczył się dobrze i nie sprawiał nigdy żadnych poważnych problemów wychowawczych. Planował wykonanie aranżacji ogrodu w domu rodziców. Miała to być jego praca dyplomowa do szkoły. Jednocześnie chciał, aby ten ogród stał się wizytówką jego przyszłej firmy. K. M. (1) często rozmawiał z rodzicami o swojej przyszłości. Wspólnie w rodzinie ustalili, iż siostra zmarłego – D. M. wybuduje w przyszłości dla siebie i swojej rodziny dom na działce rodziców leżącej w pobliżu miejsca zamieszkania, a K. pozostanie z rodzicami. K. chciał ze swoją przyszłą żoną i dziećmi mieszkać w domu rodzinnym i zapewnić rodzicom opiekę. W chwili śmierci K. miał dziewczynę.

Dowód: zeznanie świadka D. M. złożone 3.02.2016r, 00:10:02, k-71

zeznanie świadka Ł. M. złożone 3.02.2016r, 00:41:50, k-73

zeznanie świadka K. M. (2) złożone 3.02.2016r, 01:09:54, k-74

zeznanie świadka M. S. złożone 3.02.2016r, 00:54:43, k-73

zeznanie świadka V. J. złożone 3.02.2016r, 01:28:13, k-74v

zeznanie powódki złożone 23.11.2016r, 00:03:46, k-145

Po śmierci syna powódka przeżyła traumę i nie była w stanie funkcjonować normalnie. Stała się apatyczna i obojętna na otaczający ją świat. Szczególną pomoc dla powódki niesły jej siostry i ojciec. To właśnie ojciec powódki załatwiał formalności związane z pogrzebem. Siostry powódki przygotowywały codziennie posiłki dla rodziny. Po śmierci syna powódka stała się nerwowa, nie potrafi się skupić. Często płacze. Nie może spać w nocy, nie ma apetytu. Wiele spraw, które powinna załatwić stało się dla niej obojętne. Do dnia dzisiejszego boi się jeździć samochodem i bardzo źle znosi sytuacje, w której członkowie rodziny wychodzą z domu. Powódka oczekuje od każdego z domowników, iż co kilka chwil będzie do niej dzwonił i zapewniał ją ze wszystko jest w porządku. Powódka nie potrafi przestać myśleć o swoim synu, dwa razy dziennie odwiedza jego grób na cmentarzu. Ojciec powódki zaniepokojony stanem córki stara się podjąć wszelkie możliwe działania aby poprawić jej kondycję psychofizyczną. Zauważył, iż powódka często traci kontakt z otoczeniem. W trakcie rozmowy, spotkania zamyśla się i przestaje odpowiadać na pytania.

Dowód: zeznanie świadka D. M. złożone 3.02.2016r, 00:10:02, k-71

zeznanie świadka Ł. M. złożone 3.02.2016r, 00:41:50, k-73

zeznanie świadka K. M. (2) złożone 3.02.2016r, 01:09:54, k-74

zeznanie świadka M. S. złożone 3.02.2016r, 00:54:43, k-73

zeznanie świadka V. J. złożone 3.02.2016r, 01:28:13, k-74v

opinia sądowa psychiatryczno- psychologiczna k -92 oraz opinia uzupełniająca k-108

zeznanie powódki złożone 23.11.2016r, 00:03:46, k-145

Mąż powódki zmienił system pracy. Stara się nie wyjeżdżać z domu poza T.. Wiązało się to z obniżeniem jego uposażenia, ale zapewniło powódce spokój i poczucie bezpieczeństwa. Również córka powódki – D., która w chwili śmierci brata studiowała pedagogikę specjalną stara się pomóc matce wrócić do równowagi psychicznej. Powódka boi się rozmawiać z innymi osobami o swoich uczuciach i lękach. Nie potrafi opowiedzieć lekarzowi o swoich przeżyciach i do tej pory nie potrafiła zmusić się do podjęcia terapii psychologicznej czy leczenia psychiatrycznego. U powódki występuje reaktywny epizod depresyjny o nasileniu umiarkowanym. Nastrój powódki jest wyraźnie obniżony, zaburzona jest koncentracja uwagi. Powódka izoluje się od otoczenia. Po śmierci syna zerwała kontakty towarzyskie i ograniczyła spotkania rodzinne. Nie śmieje się. Na uroczystościach rodzinnych po śmierci K. nie ma już wesołej atmosfery. Święta nie są radosne. Rodzina zaprzestała wspólnych wyjazdów wakacje. Powódka utraciła także swoje zainteresowania. J. M. nadal zdradza objawy przedłużonej reakcji depresyjnej w związku ze śmiercią syna. J. M. utrzymuje pokój zmarłego syna w stanie niezmienionym. Nadal znajdują się w nim wszystkie rzeczy zmarłego.

Biegli uznali, iż powódka powinna podjąć terapię psychiatryczną i psychologiczną w związku ze stwierdzoną, przedłużającą się depresją.

Dowód: zeznanie świadka D. M. złożone 3.02.2016r, 00:10:02, k-71

zeznanie świadka Ł. M. złożone 3.02.2016r, 00:41:50, k-73

zeznanie świadka K. M. (2) złożone 3.02.2016r, 01:09:54, k-74

zeznanie świadka M. S. złożone 3.02.2016r, 00:54:43, k-73

zeznanie świadka V. J. złożone 3.02.2016r, 01:28:13, k-74v

opinia sądowa psychiatryczno- psychologiczna k -92 oraz opinia uzupełniająca k-108

zeznanie powódki złożone 23.11.2016r, 00:03:46, k-145

Powódka zgłosiła do pozwanego zawiadomienie o szkodzie. W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego powódce przyznano zadośćuczynienie w kwocie 35.000 zł. Ostateczne stanowisko w tej sprawie pozwany zajął w piśmie z dnia 15 kwietnia 2015 roku. Powódka otrzymała także zadośćuczynienie w kwocie 5000 zł od sprawcy szkody.

Dowód: elektroniczne akta szkody na płycie CD k. 45 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał na podstawie zeznań świadków: D. M., Ł. M., K. M. (2), M. S., V. J., oraz zeznań powódki, przedłożonych przez strony dokumentów i opinii biegłych psychologa i psychiatry.

Sąd dał wiary zeznaniom wyżej wymienionych świadków. Są one spójne logiczne i konsekwentne. Świadkowie w sposób zgodny, plastyczny, swobodny opisali życie rodzinne K. M. (1) i jego relacje z matką. Również w sposób spontaniczny i zgodny przedstawili zmianę w życiu powódki do jakiej doszło na skutek śmierci jej syna i wpływu jaki tragedia ta miała na życie rodziny. Nie budzi wątpliwości Sądu, iż relacje te zostały bardzo zaburzone i są nieprawidłowe. Powódka próbuje uciec od wspomnień o K., śmierć dziecka wywarła wpływ na wszystkie aspekty i przejawy jej aktywności. Odebrała radość życia.

Sąd uznał za wiarygodny dowód z opinii biegłych lekarza psychiatry E. S. i psychologa D. K.. W ocenie Sądu opinia jest spójna, logiczna i konsekwentna. Biegłe w sposób logiczny wyjaśniły wszelkie wątpliwości strony pozwanej, co do sporządzonej opinii. Również kwalifikacje biegłych, ich tok rozumowania, sposób formułowania wniosków opinii nie budziły wątpliwości Sądu. Opinie były stanowcze i odpowiadały na sformułowane w tezie dowodowej pytania.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne dokumenty złożone do akt. Żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości. Ich prawdziwość nie budziła również wątpliwości Sądu.

Zgodnie z art. 34 ustawy z 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity Dz.U. z 2013 roku, poz. 392 ze zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie jeśli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia, bądź też utraty, uszkodzenia, zniszczenia mienia. W myśl zaś art. 35 ustawy wyżej wskazanej ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem pojazdu.

Wobec tego trzeba uznać, że zakład ubezpieczeń przejmuje odpowiedzialność cywilną osoby kierującej pojazdem mechanicznym, która wyrządziła szkodę w związku z ruchem pojazdu. Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady.

W ocenie Sądu roszczenie powódki należy zakwalifikować na podstawie art. 446§4 k.c. jako zadośćuczynienie za śmierć osoby bliskiej. Krzywda, której naprawienia domagała się powódka stanowi niemajątkowy uszczerbek doznany przez najbliższego członka rodziny zmarłego, w następstwie jego śmierci, wskutek uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Kompensacie podlega w szczególności cierpienie, ból oraz poczucie osamotnienia. W ocenie Sądu Okręgowego przesłanki do wystąpienia z roszczeniem o zadośćuczynienie w trybie art. 446§4 k.c. są analogiczne

jak przesłanki dochodzenia zadośćuczynienia pieniężnego określone w art. 445 k.c. Zadośćuczynienie stanowi kompensację majątkową doznanej krzywdy i ma na celu przezwyciężenie traumatycznych doznań i poprawienie stanu psychicznego najbliższych członków rodziny zmarłego poprzez poprawę ich sytuacji majątkowej, co umożliwi im zaspokojenie swoich potrzeb i pragnień. W ocenie Sądu zadośćuczynienie przyznane na podstawie art. 446§4 k.c. musi być odpowiednie do doznanej krzywdy przez członków najbliższej rodziny zmarłego. Przepisy wprost nie zawierają żadnych wskazówek jakimi Sąd winien się kierować ustalając należne zadośćuczynienie. Bogate w tym zakresie orzecznictwo Sądu Najwyższego nakazuje podchodzić do każdej sprawy indywidualnie i uwzględniać kompensacyjną funkcję zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, którego głównym celem jest zatarcie lub co najmniej złagodzenie następstw wywołanych śmiercią osoby bliskiej. Uznaje się, że wysokość zadośćuczynienia winna zależeć przede wszystkim od wielkości doznanej krzywdy. Dla jej sprecyzowania i przyjęcia „odpowiedniej” sumy zadośćuczynienia uwzględnić należy takie okoliczności, jak:

- rozmiar doznanej krzywdy – oceniana obiektywnie,
- intensywność naruszenia – oceniana obiektywnie,
- stopień negatywnych konsekwencji dla pokrzywdzonego, w tym także niewymiernych majątkowo,
- nieodwracalność skutków krzywdy,
- stopień winy sprawcy,
- sytuację majątkową i osobistą zobowiązanego (por. wyrok SN z dnia 16 kwietnia 2002 r., V CKN 1010/00, OSNC 2003, nr 4, poz. 56; wyrok SN z dnia 13 czerwca 2002 r., V CKN 1421/2000, niepubl.; wyrok SA w Warszawie z dnia 22 lutego 2004 r., II ACa 641/03, Wokanda 2004, nr 9, s. 44; wyrok SN z dnia 19 kwietnia 2006 r., II PK 245/2005, OSNP 2007, nr 7-8, poz. 101; wyrok SA we Wrocławiu z dnia 24 lipca 2008 r., I ACa 1150/06, OSAW 2008, nr 4, poz. 110;- Agnieszka Rzetecka Gil - Komentarz do art. 448 k.c. Lex).

Przyznanego powódce zadośćuczynienia nie należy zatem traktować na zasadzie ekwiwalentności, którą charakteryzuje wynagrodzenie szkody majątkowej.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że sprawca szkody M. K., który był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym powodując wypadek drogowy w wyniku którego śmierć poniósł K. M. (1) doprowadził do nieodwracalnego zerwania więzi rodzinnej zmarłego z matką J. M..

W ocenie Sądu, co do zasady, żądana w pozwie kwota 300.000 zł zadośćuczynienia jest wygórowana. Należy podkreślić, iż w chwili śmierci zmarły syn uczył się w technikum, miał 18 lat. Nie budzi wątpliwości Sądu, iż śmierć dziecka jest dla jego rodzica najbardziej traumatycznym przeżyciem i wywołuje największy stres. Jak wynika z opinii biegłych powódka do dnia dzisiejszego nie poradziła sobie z emocjami towarzyszącymi śmierci jej syna. Powódka codziennie myśli o swoim synu, dwa razy dziennie chodzi na cmentarz, ma silne poczucie bólu, osamotnienia. Zebrany materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, iż zmarłego syna i powódkę łączyła szczególna więź. Powódka upatrywała w nim swego opiekuna w przyszłości. Rodzina M. żyła ze sobą w bardzo bliskich relacjach. Zmarły opowiadał matce o swoich problemach, zwierzał się. K. M. (1) przejawiał zainteresowanie architekturą krajobrazu i wiązał z tym zawodem swoją przyszłość. Chciał otworzyć firmę, usamodzielnic się finansowo i jednocześnie studiować. Od zawsze pomagał swoim rodzicom, dziadkom we wszystkich pracach domowych, a w ostatnich latach podczas częstych nieobecności ojca stał się jego zastępstwem głową rodziny. Jego śmierć odebrała powódce radość życia i zburzyła więzi emocjonalne z innymi osobami. Powódka nie potrafi się relaksować i odczuwać radości, cały czas jest przygnębiona, nie potrafi cieszyć się chwilą. Szczególnie trudne pozostają święta, urodziny bliskich. Śmierć K. M. (1) przełożyła się na stosunki między małżonkami, a ich otoczeniem. Powódka zerwała więzy towarzyskie, przestała wychodzić z domu, do znajomych.

Jak wyżej wskazano Przy ocenie wielkości zadośćuczynienia należy brać pod uwagę stopień nasilenia cierpień psychicznych, rozstrój zdrowia wywołany tragiczną śmiercią osoby najbliższej, trwałość następstw tragicznego zdarzenia oraz jego konsekwencje dla życia społecznego członka najbliższej rodziny zmarłego. Sąd powinien wziąć jednak pod uwagę także aktualne stosunki majątkowe panujące w społeczeństwie. Zadośćuczynienie nie powinno stanowić źródła wzbogacenia dla osoby uprawnionej.

Sąd mając na uwadze powyższe uwagi przyznał co do zasady rację powódce w tym, że dotychczas przyznane jej zadośćuczynienie nie było w pełni odpowiednie w rozumieniu powołanego wyżej przepisu. Zakres krzywdy i bólu, jaki towarzyszy matce zmarłego w związku z tragiczną, nagłą i niespodziewaną śmiercią syna, był duży, choć i tak nie do wyliczenia w postaci pewnej wartości materialnej. Sąd podkreśla, iż z zebranego materiału dowodowego wynika, iż więź pomiędzy powódką a jej synem była szczególnie silna i przejawiała się w codziennym życiu. Aktualne warunki materialne społeczeństwa nie uzasadniają jednak przyznania zadośćuczynienia w żądanej kwocie. W ocenie Sądu przyznana powódce kwota 120.000 zł będąca uzupełnieniem dotychczas przyznanego zadośćuczynienia od pozwanego w kwocie 35.000 zł i zadośćuczynienia uzyskanego od sprawcy szkody – 5000 zł będzie kwotą odpowiednią. W ocenie Sądu łączne zadośćuczynienie w wysokości 160.000 zł spełni swoją funkcję kompensacyjną, a jednocześnie nie będzie stanowiło wzbogacenia dla osoby uprawnionej bowiem jest utrzymane w rozsądnych granicach i dostosowane do obecnych warunków majątkowych panujących w społeczeństwie.

Należy pamiętać, iż celem zadośćuczynienia orzeczanego na podstawie art. 446 § 4 k.c. nie jest zapłata za przedwczesną śmierć, ale kompensata za ból spowodowany pozbawieniem możliwości dalszego życia członka rodziny, który pozostał przy życiu, z bliskim zmarłym członkiem rodziny, czyli jego celem jest złagodzenie cierpienia psychicznego wywołanego śmiercią osoby najbliższej (Tak: wyrok SA w Szczecinie z 12 marca 2015r I ACa 877/14). Przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego ma na celu zrekompensować krzywdę za naruszenie prawa do życia w rodzinie i ból spowodowany utratą najbliższej osoby, a więc złagodzić cierpienia psychiczne wywołane śmiercią osoby najbliższej.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd zgodnie z powołanymi wyżej przepisami orzekł jak w pkt 1 sentencji orzeczenia i oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

O odsetkach Sąd orzekł w myśl art. 481 k.c., zasądzając je od dnia następnego po decyzji odmawiającej powódce wypłaty zadośćuczynienia w żądanej wysokości gdyż od tej chwili stało się wymagalne. W związku ze zmianą treści przepisu art. 481§2 k.c. konieczne stało się wyróżnienie odsetek ustawowych do dnia 31 grudnia 2015 roku i odrębne wskazanie o odsetkach ustawowych za opóźnienie – od 1 stycznia 2016 roku

O kosztach orzeczono w myśl art. 100 k.p.c. Zgodnie z powyższym przepisem w razie częściowego uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. W omawianej sprawie powódka żądała zasądzenia na swoją rzecz kwoty 300.000 zł. Sąd przyznał jej zadośćuczynienie w wysokości 120.000 zł. Powódka wygrała zatem przedmiotową sprawę w 40% i przegrała w 60%. Sąd rozliczył zatem koszty postępowania uwzględniając stopień w jakim każda ze stron wygrała i przegrała proces. Na koszty niniejszego postępowania składały się: opłata od pozwu 15.000zł, koszty opinii biegłych – łącznie 924,12 zł oraz wynagrodzenie pełnomocników stron w wysokości stawki minimalnej powiększone o opłatę skarbową od pełnomocnictwa tj. po 7217 zł - ustalone na podstawie §6 pkt 7 – rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 roku, poz.461 ze zmianami) w zw. z §21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015. 1800). Łączna suma kosztów postępowania w zakresie opłaty od pozwu i kosztów opinii wyniosła 15.924,12 zł. Pozwany winien zwrócić powódce 40% kosztów postępowania tj. opłaty i wyłożonych kosztów opinii tj. łącznie kwotę 6369,65 zł. Powyższa kwota została pomniejszona o wartość

wynagrodzenia pełnomocników rozliczoną według tego samego wzoru. Powódka wygrała sprawę w 40% i powinna otrzymać zwrot kosztów pełnomocnika w takiej wysokości tj. kwotę 2886,80 zł ($7217\text{zł} \cdot 40\%$). Jednocześnie przegrała sprawę w 60% i w tej w tym stopniu winna zwrócić pozwanemu koszty wynagrodzenia pełnomocnika tj. kwotę 4330,20 zł. Różnica między wynagrodzeniami pełnomocników wynosi 1443,40 zł na korzyść pozwanej i ta kwota powinna pomniejszyć należny powódce zwrot kosztów postępowania ($6369,65\text{ zł} - 1443,40\text{ zł} = 4926,30\text{ zł}$).

Jednocześnie Sąd nakazał zwrot powódce części niewykorzystanej części zaliczki na biegłego w wysokości 506,91 zł.

SSO Wojciech Modrzyński